

[Aksel Larsen.]

er mulig på vore breddegrader. Det er der ingen der vil kunne tænke sig; noget sådant vil ikke forekomme. Danmark er medlem af en militæralliance, og man vil have et dansk militærvæsen, fordi man forudser, at det kan komme til en storkrig, og dér må man se i øjnene, at i en sådan storkrig bliver ganske bestemte krigstekniske midler brugt, og dér er ingen hjælp mulig.

Jeg skal gerne gentage, hvad jeg har sagt ved en tidligere lejlighed. Jeg er blevet manuduceret ikke alene af den højtærede forsvarsminister, men også af den meget skrivende generalmajor Kragh om, at når vi blot kan holde dansk territorium i 48 timer, kan vore allierede nå at komme os til hjælp. Er der nogen i denne sal, er der noget fornuftigt tænkende menneske i Danmark, der virkelig bilder sig ind, at vi ved hjælp af det militærvæsen, vi kan stille på benene — hvad enten det bliver det, der fremgår af det militærforlig, vi her behandler, eller det bliver en anden militærordning — kan holde dansk territorium i 48 timer, så nogen kan nå at komme os til hjælp? Hvis der er nogen, der vil forsøge at bilde sig selv eller andre ind, at det tror de på, vil jeg gerne spørge dem, om de tror, det bliver behagelige tilstande for den danske befolkning at blive hjulpet under.

Jeg tillader mig at se sådan på det, at det, der er ønskeligt, er, at Danmark så vidt muligt undgår at komme i krig, og at Danmark undgår at komme ud for krigsødelæggelser; man må operere ud fra den tanke, og derudfra må man træffe sine beslutninger, og dér kan jeg ikke se at noget militærvæsen kan hjælpe Danmark. Derfor er jeg af den opfattelse, at vi bør afruste.

Jeg ved, at der er stillet forslag om international afrustning, og jeg har hørt en diskussion mellem det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft og det ærede medlem hr. Alfred Jensen om international afrustning og om, hvem der ville tjene på denne internationale afrustning, eller hvem der ikke ville tjene på den.

Hvad man end kan mene om international afrustning — jeg vil ønske, at man når dertil — så er det formodentlig noget, det tager et stykke tid at nå frem til, men jeg ved, at spørgsmålet om, hvorvidt Danmark

skal have et militærvæsen, er noget, vi må kunne afgøre her, og det er noget, der kan afgøres temmelig hurtigt. Hvis man vil afruste vort land, behøver man ikke at være så forfærdelig længe om det, og så bliver i hvert tilfælde Danmark mere velhavende. Det er nu ikke det, der i første række interesserer mig. Det er ikke det, jeg i første række agiterer med, dette være sagt til den højtærede minister, som mener, at jeg holder agitatoriske taler. Jeg rejser ikke landet rundt og lokker folk med, at hvis vi sparer pengene til militæret, skal folkepensionisterne have mere i folkepension og skatteyderne betale meget mindre i skat o. s. v., selv om jeg gør opmærksom på, at derved bliver der naturligvis råd til forbedrede sociale forhold og lavere skatter. Nej, det, der for mig er det væsentlige, er, at dansk afrustning skaber den størst mulige sikkerhed for vort land og dets befolkning; absolut sikkerhed kan ikke skabes, men den størst mulige sikkerhed.

Dernæst gør jeg opmærksom på, at militærudgifter er uproduktive udgifter, og at det var bedre at give penge ud til produktive formål, og endelig gør jeg opmærksom på, at i en tid, hvor der er så megen nød og elendighed i verden, og hvor den del af verden, vi lever i, har en uhyggelig stor moralsk og anden gæld til de folkeslag, der tidligere har været undertrykt eller endnu er undertrykt af kolonimagter, kunne man passende bruge en del af de penge, man sparer ved militærvæsenet, til at hjælpe de lande, man kalder de underudviklede lande.

Nu havde vi en større radio- og televisionsudsendelse forleden til hjælp for flygtningene, og det giver naturligvis nok noget; men der er jo brug for langt anderledes beløb, navnlig hvis man vil ophjælpe de underudviklede lande, således at sulten i disse lande bliver bandlyst, således at disse lande får et erhvervsliv, en industri og et næringsliv, så de virkelig kan klare sig og komme på højde med lande som det land, vi lever i. Dér har de lande, der er højt udviklede, en uhyre stor gæld. Jeg har ikke kunnet kontrollere, om de tal, der opgives i den lille brochure, vi har fået tilsendt: „I stedet for atombomben“, er rigtige; men jeg har grund til at tro, at det er rigtigt, at i hvert tilfælde indtil for et par år siden